

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Sžo/64/2016  
Identifikačné číslo spisu: 1014202002  
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018  
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014202002.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Palisády 36, 811 09 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RO/002/2014 zo dňa 26. augusta 2014 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/259/2014-45 zo dňa 7. apríla 2016 takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/259/2014-45 zo dňa 7. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 1S/259/2014-45 zo dňa 07.04.2016 Krajský súd v Bratislave zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a následne zrušenia rozhodnutia žalovanej č. RO/002/2014 zo dňa 26.08.2014, vydaného v správnom konaní vedenom pod č. 412/SKO/2014.

Žalovaná ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) rozhodla, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 10.02.2014 v čase cca o 12:00 hod. odvysielal v rámci rozhlasovej programovej služby Rádio Slovensko v programe Rádiožurnál príspevok „Prezident Gašparovič udeľoval vyznamenania“, v ktorom jednostranné informácie o vyznamenaných osobnostiach neboli objektivizované sprostredkovaním ich vyjadrenia alebo iným spôsobom, a v ktorom boli odvysielané hodnotiace komentáre týkajúce sa dotknutých osôb, ktoré neboli

oddelené od informácií spravodajského charakteru, čím nebola zabezpečená objektivnosť a nestrannosť predmetného programu, za čo žalobcovi bola uložená podľa ust. § 64 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - odvysielat' oznam o porušení zákona.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že preskúmaným rozhodnutím žalovanej nedošlo k porušeniu zákona. Podľa názoru krajského súdu bolo dostatočným spôsobom preukázané, že žalobca dňa 10.02.2014 v čase cca o 12:00 hod. odvysielal v rámci rozhlasovej programovej služby Rádio Slovensko program Rádiožurnál, konkrétne príspevok „Prezident Gašparovič udeľoval vyznamenania“, ktorým došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu. Krajský súd bol názoru, že žalovaná predmetný príspevok posúdila správne vo všetkých jeho dôsledkoch a súvislostiach. Podľa krajského súdu dotknutými stranami príspevku nebol iba prezident SR, ale aj jednotliví vymenovaní laureáti.

Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že v danom prípade bola zachovaná objektivita a nestrannosť odvysielaných informácií vzhľadom k tomu, že dotknutou stranou v tomto prípade bol len prezident SR a nie laureáti na udelenie vyznamenania a tento, resp. jeho hovorca dostal priestor na poskytnutie vysvetlenia. Podľa názoru krajského súdu zo záznamu o odvysielanej relácii bolo nesporné zistenie, že dotknutými osobami v tomto prípade boli jednoznačne aj spomenutí laureáti, to znamená, že reakcia hovorca prezidenta SR bola bez ohľadu na jej rozsah z tohto pohľadu irelevantná. Zo zápisu o odvysielanej relácii bolo nesporné, že žalobca bez ďalšieho vysvetlenia a bez akejkoľvek snahy o vyváženú načrtnutých obvinení označil dotknuté osoby - laureátov ako osoby kontroverzné, resp. osoby s pochybnou minulosťou. Práve táto skutočnosť viedla podľa krajského súdu k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu. Skutočnosť, že predmetný príspevok bol primárne zameraný na inú tému nemohol byť podľa názoru krajského súdu dostatočným dôvodom na to, aby vysielateľ prezentoval nevyvážené tvrdenia o konkrétnych osobách, ktoré nedostali vo vysielaní svoj priestor. Podľa krajského súdu išlo zo strany žalobcu o odvysielanie subjektívnych hodnotiacich komentárov, ktoré sa dotkli uvedených fyzických osôb bez toho, aby tieto osoby mohli v danom prípade k týmto tvrdeniam zaujať svoje stanovisko.

Podľa názoru krajského súdu, v danom prípade nebolo vysielateľovi vytknuté a bránené, aby slobodne formuloval obsah príspevku, ale aby dali priestor na vyjadrenie i druhej, dotknutej strane. Išlo o vitálnu zásadu objektivnosti, ktorej narušenie mohlo byť v budúcnosti vysielateľmi zneužitú. Krajský súd rozhodnutie žalovanej považoval za súladné so zákonom, so všeobecnými právnymi zásadami, s Ústavou SR i s Dohovorom EŠLP. Zdôraznil, že uloženú sankciu považuje za primeranú, plniacu prospektívny účinok.

Krajský súd ďalej uviedol, že v prípade absencie vyjadrenia, stanoviska dotknutého subjektu, bol žalobca povinný zabezpečiť vyváženosť a objektivnosť sprostredkovaných informácií tak, aby si divák mohol vytvoriť vlastný názor, pretože táto povinnosť vyplývala žalobcovi priamo zo zákona. Na obsah spravodajských a politickopublicistických programov sa kladú vyššie kvalitatívne nároky, ktoré spočívajú najmä v objektivnosti a nestrannosti odvysielaných informácií.

K námietke žalobcu, že zo strany žalovanej bolo porušené jeho právo zaručujúce slobodu prejavu krajský súd nemohol súhlasiť. Žalobca ako vysielateľ mal právo vysielat' informácie, avšak žalobca ako vysielateľ nemohol poskytovať akékoľvek informácie. Napadnutým rozhodnutím nedošlo podľa názoru krajského súdu k obmedzeniu slobody prejavu. Žalovaná nesankcionovala žalobcu za odvysielanie istých informácií, ale sankcionovala ho za to, že nezabezpečil sprostredkovanie vyjadrenia druhej strany, čiže odvysielal netransparentné informácie. Povinnosť, ktorou sa má právo verejnosti na pluralitné informácie v spravodajských programoch naplniť, je vyjadrená § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z, ako povinnosť informovať objektivne a nestranné, cieľom tohto ustanovenia je ochrana diváka, ktorý má právo na objektivne a nestranné informácie. V preskúmanej veci však žalobca informácie potrebné na zachovanie objektivnosti príspevku, verejnosti nesprostredkoval, čím podľa názoru krajského súdu zasiahol do jej práva na informácie, teda dôvodom obmedzenia bolo zachovanie práva verejnosti na informácie.

Žalobca podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že krajský súd sa v plnom rozsahu priklonil k argumentácii žalovanej, ktorá podľa žalobcu v prísne formalistickom duchu vyhodnotila za dotknuté osoby príspevku nielen prezidenta W., ale aj laureátov predmetných vyznamenaní. Žalobca poukázal na skutočnosť, že odôvodnenie žalovanej, ako aj krajského súdu bolo pozoruhodne stručné, pričom ho bolo možné zúžiť na tvrdenie, cit.: „žalobca vo svojom príspevku bez ďalšieho a bez snahy o vyváženie, či objasnenie načrtnutých obvinení označil dotknuté osoby ako kontroverzné, resp. osoby s pochybnou minulosťou". Žalobca ďalej uviedol, že napriek tomu, že argumentáciu o prílišnom formalizme opakovane namietal, žalovaná ani krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach nijakým spôsobom nevysporiadali so žalobcovými námietkami. Uviedol, že pri predmetných osobách boli podané pravdivé a dlhodobo známe informácie, ktoré iba pomenovali objektívne existujúce skutočnosti. Žalobca namietal, že žalovaná a krajský súd sa cit.: „opakovane dopustili neprípustného zjednodušovania a zovšeobecňovania pri posudzovaní predmetného príspevku, nakoľko odvysielané vyjadrenia neanalyzovali individuálne vo vzťahu ku každému laureátovi a zároveň k objektívnej skutočnosti príp. okolnostiam, ktoré sa k tomuto laureátovi vzťahujú."

Žalobca v námietke č. 2 v odvolaní uviedol, že všeobecnosť argumentácie zákonite znižuje jej presvedčivosť, pričom uvádza, že sa nedozvedel cit.: „vedenie akých skutočností vo vzťahu ku osobám označovaným za kontroverzné je ešte prípustné a aké vyjadrenia už musia byť „objektivizované" napr. poskytnutím priestoru na vyjadrenie".

Následne žalobca v námietke č. 3 poukázal na pochybenie žalovanej a krajského súdu a to s prihliadnutím na súčasný geopolitický vývoj tak vo svete/ Európe ako aj na Slovensku. Podľa názoru žalobcu cit.: „RVR a KS BA jednoducho nemôžu úplne rezignovať na materiálnu stránku svojho odôvodnenia, v tomto prípade uvedenie, ktoré vyjadrenia a za akého dôvodu predstavovali subjektívne obvinenia a teda je takéto vyjadrenia potrebné objektivizovať. Uvedené je potrebné posúdiť predovšetkým vo vzťahu k tomu, čo majú predmetné vyjadrenia vo vzťahu k danej osobe ilustrovať." Žalobca doplnil tvrdenie cit.: „že nesporné právomoc RVR príp. KS BA dospieť k záveru, že v určitých prípadoch môže byť skutočným motívom vysielateľa pomocou „ilustračných" vyjadrení dehonestovať určité osoby, ktoré ani nie sú v danom príspevku explicitne konkretizované. Na takýto záver je však potrebná podrobná a logická argumentácia, založená na objektívnych skutočnostiach".

Žalobca sa v námietke č. 4 odvoláva na to, že s ohľadom na zameranie príspevku, ktorým bolo udeľovanie vyznamenaní prezidentom SR, bol dotknutou stranou príspevku výlučne prezident SR, a to na príklade prípadu, ktorý by preukázal skutočný motív dehonestovať určité osoby.

Žalobca v námietke č. 5 opätovne argumentuje, cit.: „že ani jeden z orgánov neuviedol, ktoré skutočnosti (prípadne konkrétne vyjadrenie) a za akého dôvodu prekročilo prípustnú mieru informovania resp. ilustrovania skutočnosti, že niektoré rozhodnutia prezidenta SR o udelení vyznamenania vzbudzujú pochybnosti".

Žalobca v odvolaní ďalej vytykal žalovanej a krajskému súdu implicitné zakazovanie, prípadne minimálne výrazné sťaženie kladenia legitímnych otázok v prípadoch témy verejného záujmu. V námietke č. 6 poukazuje žalobca na to, že realita je taká, že požiadavkou na oslovenie dotknutých osôb „obmedzujú" resp. kladú vysielateľovi ďalšie prekážky pri tvorbe a vysielaní obdobných príspevkov. Štátna moc núti žalobcu modifikovať rozhodnutie o spôsobe spracovania príspevku, a to pod hrozbou sankcie.

V námietke č. 7 poukázal žalobca na skutočnosť, že krajský súd nesprávne posúdil námietku žalobcu o tom, že žalovaná pri udeľovaní sankcie prihliadala na právne postavenie žalobcu cit.: „ktorý je jediný vysielateľom na základe zákona v Slovenskej republike, v prípade ktorého je neobjektívne a jednostranné spravodajstvo vnímané zvlášť citlivo" a to napriek skutočnosti, že zákon nerobí v prípade povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť.

Žalobca v odvolaní (námietka č. 8) poukázal, že v konaní došlo k takej vade, ktorá mala za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci. Krajský súd mal podľa § 250j ods. 3 OSP rozhodnutie žalovanej zrušiť a konanie zastaviť, nakoľko žalovaná pri vydávaní rozhodnutia prekročila svoje právomoci zadefinované Ústavou SR a napadnuté rozhodnutie tak bolo vydané správnym orgánom, ktorý na jeho vydanie nebol oprávnený.

Žalobca v námietke č. 9 uviedol genézu historického vývoja požiadavky na objektivnosť a nestrannosť spravodajských a politicko-publicistických programov v slovenskom právnom poriadku, a to priamo v súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR č. II ÚS 307/2014-45. Žalobca sa vyjadril k dôvodu legitímnosti obmedzenia slobody prejavu žalovanou.

Žalobcova námietka č. 10 argumentuje „plochosť“ argumentov žalovanej a jej záverom, že závažné obvinenia odvysielané v príspevku museli byť vykompenzované stanoviskom spomenutých osôb. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu č. k. 1S/259/2014 zo dňa 07.04.2016 a to tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a konanie zastaví, nakoľko rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený alebo aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vec vráti na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy konania.

K podanému odvolaniu žalobcu sa žalovaná vyjadrila nasledovne:

K námietke č. 1 žalovaná uviedla, že sa s ňou vysporiadala vo svojom rozhodnutí na stranách 5 a 7, ako aj vyjadrení k žalobe na strane 4, v odsekoch jeden a dva, kde priamo na príkladoch uviedla, prečo pokladá odvysielané hodnotiace komentáre za také, ktorými sa autori v rámci predmetného spravodajského príspevku dotkli konkrétne uvedených fyzických osôb.

K námietke č. 2 sa odkazuje na svoje rozhodnutie na stranách 4 až 5, kde jasne uviedla, ktoré vyjadrenia vo vzťahu ku konkrétnym osobám si vyžadovali objektivizáciu. Žalovaná mala za to, že sa v tejto časti náležite vysporiadala so všetkými relevantnými právnymi skutočnosťami a svoje rozhodnutie zrozumiteľne vysvetlila.

Námietku č. 3 o geopolitickom vývoji považovala žalovaná vo vzťahu k predmetu správneho konania, ktorý sa riadil právnymi predpismi Slovenskej republiky za irelevantný. K ďalšiemu argumentu o úplnom rezignovaní na materiálnu stránku odôvodnenia žalovaná konštatovala, že sa náležite vysporiadala so všetkými relevantnými právnymi skutočnosťami a svoje rozhodnutie zrozumiteľne odôvodnila.

K námietke č. 4 sa žalovaná vo svojom rozhodnutí vysporiadala a jasne špecifikovala, akým spôsobom došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť v rámci posudzovaného príspevku. Podľa žalovanej boli dotknutými osobami aj spomenutí laureáti na štátne vyznamenanie.

K námietke č. 5 žalovaná uviedla, že nesankciovala žalobcu za legitímnosť dopytovania sa prezidenta SR na jeho rozhodnutia o udelení vyznamenaní, ani za odvysielanie istých informácií. Žalovaná posúdila ako neprípustné, že na základe „objektívnych skutočností“ žalobca bez ďalšieho vysvetlenia a bez akejkoľvek snahy o vyváženie, či objasnenie načrtnutých obvinení označil dotknuté osoby ako kontroverzné.

V námietke č. 6 žalovaná poukázala na skutočnosť, že žiadnym spôsobom nezasiahla do redakčnej nezávislosti žalobcu. Jedinou rozhodujúcou a relevantnou skutočnosťou pri konštatovaní porušenia zákonnej povinnosti v tomto prípade bolo, že žalobca nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť príspevku nijakým z možných spôsobov a objektívne neoddelil hodnotiace komentáre od informácií spravodajského charakteru. Žalovaná nepopierala v konaní verejný záujem na odvysielaní informácií, a tým jasne uviedla, že v programe nebola zabezpečená nestrannosť, žiadnym spôsobom nadmieru stanovenú zákonom nesťažila žalobcovi kladenie legitímnych otázok k téme vo verejnom záujme.

K námietke č. 7 sa žalovaná odkázala na svoje vyjadrenie k žalobe na strane 5 posledný odsek. Podľa žalovanej nikto nerobil rozdiel medzi žalovaným, ako vysielateľom na základe zákona a licencovanými vysielateľmi, avšak vzhľadom na posúdenie predmetnej účelnosti a potreby v konkrétnom prípade prihliada žalovaná na všetky okolnosti daného prípadu.

K uvedenému argumentu v námietke č. 8. žalovaná poznamenala, že k vydaniu rozhodnutia v správnom konaní došlo na základe zákonnej a procesne správne uplatnenej správnej úvahy.

K námietke č. 9 sa žalovaná odkázala na svoje rozhodnutie zo strany 9 odsek 2. V poslednej časti odvolania žalobca namietal „plochosť“ argumentov žalovanej, a že jej závažné obvinenia odvysielané v príspevku museli byť vykompenzované stanoviskom spomenutých osôb. K tejto časti žalovaná poukázala na svoju argumentáciu vo svojom rozhodnutí na stranách 4 až 5, kde jasne pomenovala konkrétne vyjadrenia, ktorých odvysielaním sa menovaní laureáti stali dotknutými osobami a spôsob akým došlo k porušeniu zákona zo strany žalobcu, ktorý uviedla na strane 5 odsek 3 svojho rozhodnutia.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 OSP, podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa ust. § 4 ods. 2 citovaného zákona, Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., vysielateľ vysiela programy slobodne a nezávisle. Do ich obsahu možno zasahovať iba na základe zákona a v jeho medziach.

Podľa § 16 ods. 3 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., vysielateľ je povinný zabezpečiť všestrannosť

informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby.

Podľa ust. § 16 ods. 3 písm. b) citovaného zákona v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia, vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa ust. § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá túto sankciu: odvysielanie oznamu o porušení zákona.

Podľa § 65 zákona č. 308/2000 Z. z., povinnosť odvyselať oznam o porušení zákona môže rada vysielateľovi uložiť, ak vysielateľ vysielal programy alebo iné zložky programovej služby v rozpore s § 16 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) a b), § 19 a § 20 ods. 1 a je účelné a potrebné, aby sa verejnosť o tom porušení dozvedela; rozsah, formu a vysielací čas určí rada.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty a udalosti a podporovali slobodné utváranie názorov.

Najvyšší súd z obsahu predložených spisov zistil, že zo strany žalobcu nesporne došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 10.02.2014 cca o 12:00 hod. odvysielal na programovej službe Rádio Slovensko v rámci programu Rádiožurnál príspevok s názvom „Prezident Gašparovič udeľoval vyznamenania“, v ktorom došlo k nezabezpečeniu objektivnosti a nestrannosti.

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na citované ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi, uvedenými v rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné, reagujúce na námietky žalobcu. Na doplnenie dodáva:

Najvyšší súd k namietanej skutočnosti, že žalovaná údajne prekročila svoje právomoci, keď sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadala s otázkou legitimity v intenciách nálezu Ústavného súdu SR č. II ÚS 307/2014-45, považuje za potrebné uviesť, že žalovaná svoje rozhodnutie riadne odôvodnila so zreteľom na kritériá legality a legitimity, ako aj proporcionality. Uvedený argument o aplikácii nálezu Ústavného súdu nemožno vziať do úvahy, v dôsledku uplatnenia koncentračnej zásady žalovanou priamo na súdnom pojednávaní, ktorú krajský súd zohľadnil.

Námietku č. 1 považoval najvyšší súd za dostatočne odôvodnenú v rozsudku krajského súdu na strane 8 posledný odsek a na strane 9 druhý odsek. K námietke č. 2 najvyšší súd potvrdil, že žalovaná vo svojom rozhodnutí jasne uviedla, ktoré vyjadrenia vo vzťahu ku konkrétnym osobám si vyžadovali objektivizáciu. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý sa náležite vysporiadal s námietkou č. 3 na stranách 8 až 10 svojho rozsudku. Pokiaľ ide o námietku č. 4, dotknutými osobami

boli jednoznačne aj spomenutí laureáti na štátne vyznamenanie. Polemika žalobcu bola nejasná, nakoľko porušením zákonnej povinnosti zo strany žalobcu nebolo oslovenie, ale aj odvysielanie subjektívnych hodnotiacich komentárov, ktoré sa dotkli uvedených fyzických osôb bez toho, aby tieto osoby mohli v danom prípade k týmto tvrdeniam zaujať svoje stanovisko. S argumentáciou č. 5 sa podľa najvyššieho súdu krajský súd dostatočne vysporiadal na strane 8 odsek 6 rozsudku. Námietku č. 6 dostatočne odôvodnil krajský súd na strane 7 odsek 5 svojho rozsudku. V súvislosti s argumentom o nezaobraní sa uvedenou námietkou č. 7 krajským súdom, najvyšší súd uvádza, že žalovaná prihladala aj na právne postavenie žalobcu, rovnako v rámci posudzovania predmetnej účelnosti a potreby prihladala žalovaná na všetky okolnosti daného prípadu. Z toho dôvodu nemohla zohľadniť okolnosť, akou je verejnoprávne postavenie vysielateľa na základe zákona, z ktorého okrem iného vyplývalo aj závažná skutočnosť pri posudzovaní formy sankcie, akou je celoplošnosť vysielania žalobcu. Námietku č. 8 považoval najvyšší súd za dostatočne odôvodnenú v rozsudku krajského súdu na strane 9 odsek 3. K námietke č. 9 najvyšší súd uvádza, že pri udeľovaní štátnych vyznamenaní, sa žalobca jednoznačne dotkol konkrétnych osobnosti verejného života, s tým dôsledkom, že verejnosť bola o závažných skutočnostiach informovaná spôsobom, ktorý je v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. neprípustný. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý sa náležite vysporiadal s námietkou č. 10, že žalovaná v prejednávanej veci konala s cieľom chrániť verejný záujem na zabezpečení nestrannosti a objektívnosti spravodajstva, a to v prípade absencie vyjadrení dotknutej laureátov, teda aj správne aplikovala.

S poukazom na uvedené najvyšší súd po konštatuje, že žalovaná v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. Rozhodnutie žalovanej má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani obsahové nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného podľa ustanovení Správneho poriadku.

Najvyšší poukazuje na skutočnosť, že k jednostranným názorom, komentárom, postojom, či informáciám, ktoré boli prezentované v programe Rádiožurnál mal vysielateľ povinnosť poskytnúť divákovi aj odlišný názor dotknutej strany navyše, keď ide o takú citlivú kauzu ako je prezident SR vnímanú širokou verejnosťou aj v súčasnosti, kde sa priam vyžaduje, aby si divák vytvoril vlastný názor na základe vyjadrení oboch strán. Žalobca ako vysielateľ mal právo vysielateľ informácie, avšak žalobca ako vysielateľ nemohol poskytovať akékoľvek informácie. Podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo k obmedzeniu slobody prejavu zo strany žalobcu. Žalovaná sankcionovala žalobcu, že nezabezpečil sprostredkovanie vyjadrenia druhej strany, čiže odvysielal netransparentné informácie. Cieľom § 16 ods. 3 písm. b) je ochrana diváka, ktorý má právo na objektívne a nestranné informácie. V preskúmvanej veci žalobca nesprostredkoval informácie potrebné na zachovanie objektívnosti príspevku.

Najvyšší súd je toho názoru, že uložená sankcia - odvysielateľ oznam o porušení zákona, mala v danom prípade výchovný charakter a žalobca v budúcnosti zabezpečí objektivitu a nestrannosť svojich odvysielaných príspevkov tak, aby si recipient z plurality informácií vytvoril svoj vlastný názor o odvysielanej veci.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval námietky žalobcu za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Krajský súd nepochybil, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Uvedenými úvahami sa riadil Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods.1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanej zákonný nárok na náhradu trov nevznikol.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.